

СОФИЯ

М-ръ Омарчевски чете рѣшението на Нар. Събрание за народния даръ.

Торъ мръсенъ смърди срѣдъ тръшниво дворцище,
И болести, смъртъ тукъ бораватъ на воля...
„Елате ни виектѣ!“

Вий, дѣто въ покой и въ палати стоите,
Къмъ насъ приближете, — вий слави, вий сати,
Зърнете прѣкъ нашъо тръшниво платище,
И, може би, вамъ ще настрѣхнатъ коситѣ!
„Елате ни виектѣ!“

Тогазъ за народа се бихте смислили,
И срамъ, угризение бихте сѣтнали,
И нашего сърце съсъ болка заби-це.
О, доста на думи сте назнѣ любили —
„Елате ни виектѣ!“

И като се сравнява селянигъ съ интеллигента,
ето какви здрави мисли намираме въ друго негово
стихотворение :

Ний знаемъ ли труда свещенъ и честни
На сѣвното, ралото и чука?...
Ний трудъ наричаме службашкий лесни
И яловъ трудъ — платевий мръзелъ тукъ.

Ний покоилне сме, което бѣга
Отъ работа и живий трудъ го плани, —
На свойтъ сѣди то се не наблѣга
И службата е идеалтъ наши.

А чужди гостъ рѣка граблива пѣхва
Въ сѣровища, що Господъ намъ обрече,
Сиромашката — коварежъ ахлава —
Прѣкъ всичкигъ ни порти влиза вече.

Тази потресна страница завършва съ тн
думи къмъ Бога :

Ти наспори у насъ — рѣдитѣ здрави,
Що работятъ, морятъ се благополудно,
Що тихо вършатъ подвигъ величави —
Рѣдитѣ съ ния отъ трудъ благодородни!

Ето другъ документъ на трогателно смире-
ние прѣкъ изнурителния благодатенъ трудъ на
земеделца :

Край внигѣтъ мирни вършимъ,
Орачъ надъ браздитѣ въ потъ плава,
Ний сладко и умно гълчимъ
За пѣсни, изкуство и слава.

Гълчимъ за наслади, блага,
Що въ даръ отъ живота ще вземемъ
Безъ потъ и безъ мака... Я чайка сега
Прѣкъ този орачъ шапка да синемъ!

Ще цитувамъ и тѣзи редове на упонтелень
въторгъ отъ дълото на сѣча :

Моренъ орачгъ на нивата стѣне,
Сѣше въ ровни бразди,
Руветъ се потъ отъ челото му лѣше
И отъ космати гърди.

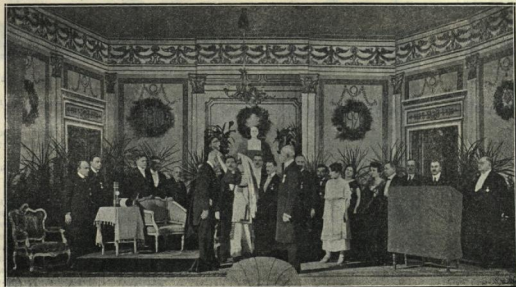
Гледахъ, какъ хѣрпаше весело смето —
Чисти и здрави зѣрна.
Сѣлъ, земеделцо, днесъ му е врѣмето,
Фърляй добри сѣмена!

Ний-голтмата любовъ на народа ни и скѣ-
врѣмено на поста къмъ земята, къмъ нивата, е
изразена въ онаа паметно стихотворение, дѣто
воини, потирени къмъ нови боеве отъ единия
край на България до другия, викатъ „ура“ прѣкъ
вила на буйнигъ нивы. То е познато на всички
и азъ сѣбѣтамъ достатъчно само да спомена за него.

Но тня отношения на народния поетъ къмъ
българския селянигъ не значатъ, че той отрича всѣ-
каква култура, че желае всичко само да оремъ и да
сѣмемъ. Не, ето какъ се обръща той къмъ едно го-
ведарче, което е видѣлъ съ букваръ въ рѣдитѣтѣ :

Ти малко си, но трудъ те чакъ тукъ, —
Безъ трудъ не може нищо — и не бѣ!
При минци сили прибави наука —
Разковнигъо тамъ е на сиолука.

Чети : а, 61

СОФИЯ — НАРОДЕНЪ ТЕАТЪРЪ

Полагане сребренигъ вѣнецъ на юбиляра отъ страна на македонската емиграция